

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr 56 van 15 juni 2007
in de zaak X / IVde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats bij zijn X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Iraakse nationaliteit, op 5 januari 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2005.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 234, § 1, eerste en tweede lid, van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van het geding ingediend op 18 januari 2007 met toepassing van artikel 235, §3 van voornoemde wet.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VAN CANNEYT en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. De verwerende partij roept een exceptie van onontvankelijkheid in omdat het "voorliggend" verzoekschrift geen uiteenzetting van feiten en middelen bevat.

1.2. De Raad stelt vast dat met het voorliggend verzoekschrift het verzoekschrift tot voortzetting van 18 januari 2007 wordt bedoeld.

Artikel 235, §3, tweede lid, van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat het verzoekschrift tot voortzetting bevattende een aanvulling van het initiële

verzoekschrift op straffe van onontvankelijkheid dient te beantwoorden aan de vereisten bepaald in artikel 39/69, § 1, van de voormelde wet van 15 december 1980 met uitzondering van de vereiste bepaald in artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°.

Deze uitzondering betreft de vereiste van een uiteenzetting van feiten en middelen. De exceptie wordt dan ook verworpen.

2.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het vluchtrelaas als volgt:

"U, die verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van X en zou van Koerdische origine zijn. U zou gehuwd zijn met X (O.V. X) en een zoon, X, hebben. Uw vader zou lid zijn geweest van de X. Hij zou een hoge verantwoordelijke van de X (militaire inlichtingendienst) in X zijn geweest. Een week voor de invasie van de Amerikanen zou hij opgeroepen zijn door de X en sindsdien zou hij verdwenen zijn. Uzelf zou op 20 maart 2003 samen met uw echtgenote en zoon zijn gevlucht uit X uit vrees voor wraakacties omwille van uw vader. Jullie zouden zijn ondergedoken bij een vriend, Ali, in Bagdad. Het eerste jaar zou u steeds ondergedoken hebben geleefd. Daarna zou u in het magazijn van uw vriend zijn beginnen te werken. Op 29 april 2005 zou u Bagdad hebben verlaten omdat Ali die dag was gearresteerd. De autoriteiten zouden hebben ontdekt dat u in zijn magazijn werkte. Uw vader zou worden gezocht door de nieuwe Irakese autoriteiten omwille van zijn activiteiten voor het regime van Saddam Husayn. Ook zijn familie zou worden gezocht. U zou naar het huis van een vriend zijn gegaan waar ook uw echtgenote en zoon naartoe kwamen. Daarop zouden jullie samen Irak hebben verlaten. Op 23 mei 2005 zou u in België zijn aangekomen en diezelfde dag heeft u hier asiel aangevraagd."

2.2. Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

3.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

"Niettegenstaande de initiële beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken om uw asielaanvraag ontvankelijk te verklaren, dient in deze fase van de procedure te worden gesteld dat er ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Zo heeft in de loop van uw asielprocedure tegenstrijdige verklaringen afgelegd waardoor de oprechtheid van uw asielaanvraag ernstig in twijfel kan worden getrokken.

Tijdens uw eerste gehoor ten gronde verklaart u dat u niet weet welke functie uw vader bekleedde bij de X. U weet alleen dat het een hoge functie was (CG X, p.12-13). Tijdens uw tweede gehoor ten gronde kan u daarentegen zeggen dat hij het hoofd was van de afdeling van Imam X (CG X, p.5). Het is zeer opmerkelijk dat u plots zijn precieze functie zou kennen, terwijl u tijdens een eerder gehoor waarin herhaaldelijk wordt gepeild naar de functie van uw vader, niet verder komt dan te stellen dat u enkel weet dat hij een hoge functie had. U legde ook uiteenlopende verklaringen af over het feit of uw vader al dan niet militair was. Eerst zegt u dat hij militair was maar kan u niet zeggen welke graad hij had (CG X, p.12). Kort daarop beweert u dan weer dat hij burger was (CG 14/10/05, p.13). Tijdens uw tweede gehoor ten gronde antwoordt u niet echt op de vraag en zegt u dat hij burgerkledij droeg, maar een militaire taak had (CG 22/11/005, p.7).

Het is verder zeer bevreemdend dat u tijdens uw tweede gehoor ten gronde verklaart dat jullie huis buiten werd bewaakt door bodyguards omdat uw vader zo'n machtig man was en hij omwille van zijn functie vijanden had gemaakt. U beweert tevens dat iedereen wist dat hij het hoofd van de X was (CGX, p.3, 6, 7). Deze verklaring komt niet echt overeen met uw verklaringen tijdens het eerste gehoor dat uw vader steeds in Koerdische kledij rondliep zodat het niet publiekelijk zou geweten zijn dat hij voor de X werkte (CG 14/10/05, p.13). Verder is het opmerkelijk dat u niet de volledige officiële naam van de X kan geven, terwijl uw vader toch een zeer belangrijke functie zou hebben gehad binnen deze instantie (CG 14/10/05, p.12). Bovendien blijft u eerder vaag over de taken van de X (CG 14/10/05, p.12). Het is vervolgens bevreemdend dat u aanvankelijk

tijdens uw eerste gehoor ten gronde verklaart dat u niet weet wat uw vaders taak was binnen de X. U beweerde dat u het niet mocht vragen aan uw vader (CG 14/10/05, p.13). Later tijdens hetzelfde gehoor ten gronde weet u dan weer wel dat hij X en deserteurs arresteerde (CG 14/10/05, p.16). Ook tijdens uw tweede gehoor ten gronde geeft u duidelijk aan wat de taken van uw vader waren: hij stond in voor de arrestaties van deserteurs, opposanten en familieleden van X (CG 22/11/05, p.7). Aangezien de functie van uw vader bij de X de reden is voor uw vrees voor vervolging ondermijnen dergelijke onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen over uw vaders functie de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vluchtaanleiding.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u opmerkelijk vaag blijft over de X terwijl u zelf zou zijn ingeschreven bij de partij en uw vader een belangrijke functie zou hebben gehad binnen de partij. Zo is het uiterst bevreemdend dat u niet de volledige naam van de X kan opgeven (CG 14/10/05, p.15). U noemt "X", maar zegt erbij dat u zich niet kan concentreren. Dit komt niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. U kan helemaal niets zeggen over de ideologie van de partij (CG 14/10/05, p.14). Verder dient te worden opgemerkt dat u niet kan zeggen welke graad uw vader binnen de X partij had en u zelfs de graden binnen de partij niet kent (CG 14/10/05, p.14). Dit is des te opmerkelijker daar u beweert zelf te zijn geregistreerd bij de X. Bovendien is het opvallend dat u met betrekking tot uw eigen graad binnen de partij een Koerdische term opgeeft (CG 14/10/05, p.3) en geen Arabische terwijl de X een Arabisch-nationalistische partij is. Het is evenzeer opvallend dat u, wanneer u nogmaals wordt gevraagd naar de graad van uw vader en de tolk enkele voorbeelden van graden geeft, u plots beweert dat hij Rafiq is. Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat u de vorige keer zei dat u het niet wist, zegt u weer dat u het niet weet (CG 22/11/05, p.1B-2).

Verder moet worden opgemerkt dat u en uw echtgenote onderling tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd waardoor weerom de oprechtheid van uw asielaanvraag in twijfel kan worden getrokken. U beweert dat het aantal dagen in de periode dat u in het magazijn van Ali werkte varieerde. Soms zou u tijdens deze onderduikperiode vijf dagen hebben gewerkt, soms zeven, soms maar vier dagen (CG 22/11/05, p.20). Uw echtgenote beweert echter dat u steeds zes dagen werkte. Alleen 's vrijdags zou u niet hebben gewerkt (CG vrouw 22/11/05, p.9). U en uw echtgenote hebben ook uiteenlopende verklaringen afgelegd over het huis waarin jullie ondergedoken waren. Zo verklaart u dat de slaapkamer die jullie gebruikten in het huis van Ali op de eerste verdieping lag (CG 22/11/05, p.16). Uw echtgenote beweerde echter dat ze geen trappen opmoest om naar jullie kamer te gaan (CG vrouw 22/11/05, p.7).

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe geloof te hechten aan uw vluchtrelaas.

In het licht van het bedrieglijke karakter van uw verklaringen dient te worden opgemerkt dat de foto (van uw vader en X) die u voorlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag niet van die aard is dat het bovenstaande appreciatie van uw dossier wijzigt. Verder kan u geen enkel begin van bewijs voorleggen, noch met betrekking tot het door u ingeroepen vluchtrelaas, noch met betrekking tot uw identiteit.

[...]

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Binnenlandse zaken op het feit dat rekening houdend met de algemene situatie van onveiligheid en instabiliteit in Irak ik het geenszins aangewezen vind om afgewezen X asielzoekers gedwongen terug te leiden naar Irak. Ik vestig tevens de aandacht van de Minister op het advies van het UNHCR dat

Staten oproept geen gedwongen terugleidingen naar Irak uit te voeren en de Staten ook aanbeveelt aan afgewezen X asielzoekers enige vorm van tijdelijke of subsidiaire bescherming te bieden."

4. Verzoeker voert in een eerste middel een miskennis van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 aan.

4.1.1. In een eerste onderdeel van het middel betwist verzoeker de vaststellingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende zijn kennis van de X. Verzoeker heeft steeds verklaard nooit actief lid te zijn geweest van de X en niet geïnteresseerd te zijn in politiek. Bijgevolg kan hem niet verweten worden de interne werking en organisatie van de partij niet te kennen. Op de herhaalde vragen naar de graad van zijn vader binnen de partij antwoordde hij ten einde raad dat hij "Rafiq" is, Arabisch voor "vriend". Bij gebrek aan kennis over de exacte rang van zijn vader wenste hij gewoon duidelijk te maken dat zijn vader een vriend/sympathisant is van het regime. Voorts betwist verzoeker dat hij niet op de hoogte zou zijn van de ideologie van de partij. Hij verklaarde immers dat er hem altijd geleerd werd dat hij zijn land en X Hoessein moest beschermen en trouw blijven, wat een essentieel element is van elke nationalistische partij en in overeenstemming is met de persoonlijke verheerlijkingscultus van X Hoessein. Bovendien was zijn lidmaatschap van de partij louter pragmatisch, bijvoorbeeld om te mogen studeren, en om eventuele problemen met de overheden te vermijden.

Om bovenvermelde redenen kan hem evenmin verweten worden dat hij niet de volledige naam van de X kent.

4.1.2. Verweerder repliceert dat van iemand die zijn land ontvlucht om politieke redenen een redelijke kennis mag verwacht worden van de omstandigheden waardoor hij diende te vluchten. In casu kon verzoeker de naam van de X niet correct weergeven, kon hij geen afdoende antwoord formuleren over de ideologie van de partij en kende hij de verschillende graden binnen de partij helemaal niet. Verzoeker brengt overigens geen overtuigend argument aan waarmee hij kan aantonen dat deze vragen werkelijk kennelijk onredelijk zouden zijn.

4.1.3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (R.v.St., X, nr. 163.124, 4 oktober 2006; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204).

4.1.3.2. De Raad is van oordeel dat zelfs zo verzoekers lidmaatschap van de X ingegeven was vanuit pragmatische overwegingen, zijn antwoorden te vaag en te algemeen zijn voor de zoon van een hooggeplaatst lid van de partij. Gelet op de vele voordelen die de positie van zijn vader voor verzoeker heeft opgeleverd, zoals het feit dat

hij zijn militaire dienstplicht niet heeft moeten vervullen en dat het "een fluitje van een cent" was voor hem om een vergunning te bekomen om zijn eigen zaak te beginnen (gehoorverslag CGVS ten gronde van 14 oktober 2005, 5), is het zeer opmerkelijk dat hij de precieze functie of rang van zijn vader binnen de partij niet kan opnoemen. Dat hij, herhaaldelijk gevraagd naar de functie van zijn vader binnen de X, "ten einde raad" antwoordt dat zijn vader vriend of sympathisant is van het regime strookt bovendien niet met de hoge functie die hij zou bekleed hebben binnen de partij en de geheime dienst en de macht die hij onder andere had om te beslissen over het leven van anderen (zie gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken van 5 september 2005, 12).

Daar de betrokkenheid van zijn vader bij het regime van X Hoessein aan de basis ligt van verzoekers vrees voor vervolging, mag van hem verwacht worden dat hij op voor de handliggende vragen zoals de functie of rang van zijn vader en de volledige naam van de X een afdoend antwoord kan bieden en dat hij zich met betrekking tot de ideologie van de partij niet beperkt tot loutere algemeenheden zoals het beschermen van het land en het trouw blijven aan X Hoessein.

4.2.1. In een tweede onderdeel van het middel betwist verzoeker de door de Commissaris-generaal opgeworpen tegenstrijdigheden betreffende de functie van zijn vader bij de X. De beweerde tegenstrijdigheid in verband met de precieze functie van zijn vader als hoofd van de afdeling Imam X is te wijten aan de onzorgvuldigheid van het CGVS. Het CGVS verwijt verzoeker dat hij tijdens het eerste gehoor ten gronde verklaard heeft niet te weten welke functie zijn vader precies bekleedde bij de X, maar enkel wist dat het om een hoge functie ging. Daarentegen zou verzoeker tijdens het tweede gehoor ten gronde verklaren dat hij het hoofd was van de afdeling Imam X. Het betreft echter geen leugenachtige verklaring daar verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken reeds verklaarde dat zijn vader lid was van de X en dat hij werkte in X in de wijk X. Wat de vermeende onduidelijkheden betreffende de taken van zijn vader binnen de X betreft, wijst verzoeker er op dat deze niet te wijten zijn aan kwade wil maar aan een louter misverstand en een gebrek aan voldoende gedetailleerde kennis. Tijdens het eerste gehoor ten gronde verklaarde verzoeker dat hij de precieze functie van zijn vader niet kent maar dat hij een hoge functie had.

Voor de zoveelste keer gevraagd naar de taken van zijn vader gaf hij tijdens het tweede gehoor ten gronde echter een antwoord dat iedere Irakees zou geven: aangezien zijn vader bij de X werkte, moest hij zich onvermijdelijk bezig houden met "*X en deserteurs en met opposanten van X Hoessein*". Tijdens eerdere gehoren had hij reeds verklaard dat de X hiermee belast was. Het betreft met andere woorden geen nieuwe informatie betreffende de exacte functie van zijn vader maar een herhaling van algemene informatie die hij reeds eerder aanhaalde. Verzoeker heeft geen gedetailleerde kennis over de dagdagelijkse activiteiten van zijn vader omdat hij hem hierover niet kon of niet durfde interpellieren.

Betreffende de vraag of verzoekers vader al dan niet militair was, antwoordt verzoeker dat dit te wijten is aan het ambigue karakter van de X (eerder vergelijkbaar met de CIA en het NSA en niet met het leger X) en aan een misverstand over de draagwijdte van de woorden "militair" en "leger". Hij antwoordde op deze vraag steeds in dezelfde zin: zijn vader was geen militair in de strikte zin van het woord. Hij droeg geen uniform, hij had geen exacte rang, zoals dat in de hiërarchie van het leger wel het geval is. Als verzoeker zegt dat zijn vader geen militair is, doet hij dit enkel om te verduidelijken dat hij geen regulier militair is maar eerder een spion. Aangezien het echter een militaire geheime dienst betreft, mag aangenomen worden dat zijn vader officieel wel een militair is.

Als verzoeker ten slotte zegt dat iedereen wist dat zijn vader bij de X werkte, dan bedoelt hij daar duidelijk iedereen in zijn dorp en/of buurt mee. Dat hij burgerkledij droeg

om niet in het openbaar herkend te worden, heeft daarentegen te maken met zijn werk als spion en had zijn nut als hij verder van huis of in X inlichtingen moest inwinnen. Deze verklaringen moeten los van elkaar gelezen worden.

4.2.2. Verweerder repliceert dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het eerste gehoor ten gronde geen melding heeft gemaakt van het feit dat zijn vader hoofd was van de afdeling Imam X hoewel er steeds gevraagd werd naar de functie van zijn vader. Het is dan ook bevreemdend dat verzoeker zich tijdens het tweede gehoor ten gronde wel de specifieke functie van zijn vader kon herinneren.

Betreffende de verwarring of zijn vader al dan niet militair is, repliceert verweerder dat verzoeker zich beperkt tot het vergoelijken, ontkennen en minimaliseren van de motieven. Nochtans blijkt uit het administratief dossier duidelijk dat verzoeker uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd over het feit of zijn vader al dan niet militair zou zijn (CG 14/10/05, p. 12-13 en CG 22/11/05, p. 7).

Ten slotte wijst verweerder er op dat verzoeker de volledige naam van X niet duidelijk kan stellen terwijl zijn vader een belangrijke functie zou hebben gehad binnen deze organisatie en dat verzoeker zeer vaag blijft over de taken van de X. Verzoeker betwist deze vaststelling op geen enkele manier zodat deze gehandhaafd blijft.

4.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker, hoewel meermaals gevraagd naar de precieze functie van zijn vader bij de X, noch tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het gehoor ten gronde van 14 oktober 2005 vermeldde dat zijn vader het hoofd was van de afdeling Imam X. Tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij dat zijn vader veel macht had en in de wijk Imam X werkte (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken van 5 september 2005, 12), en tijdens het gehoor ten gronde van 14 oktober 2005 verklaarde hij zelfs niet precies te weten welke functie hij bekleedde, enkel dat het een hoge functie was (gehoorverslag CGVS ten gronde van 14 oktober 2005, 12).

De Commissaris-generaal stelt dan ook terecht een tegenstrijdigheid vast tussen de verklaringen van verzoeker wanneer deze tijdens het gehoor ten gronde van 22 november 2005 uitdrukkelijk verklaart dat zijn vader het hoofd was van de afdeling van Imam X (gehoorverslag CGVS ten gronde van 22 november 2005, 5).

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker zich ook hier beperkt tot algemeenheden betreffende de concrete taak van de X, en de volledige naam van deze organisatie schuldig blijft terwijl de functie van zijn vader binnen de X de reden is voor zijn vrees voor vervolging. Het beweerd ambigu karakter van de X mag verzoeker bovendien niet beletten coherente verklaringen af te leggen betreffende de vraag of zijn vader al dan niet militair was.

4.3.1. In een derde onderdeel van het middel betwist verzoeker de opgeworpen tegenstrijdigheden in de onderlinge verklaringen van verzoeker en diens echtgenote betreffende hun verblijf in Bagdad. Verzoeker verklaarde dat hij op onregelmatige uren en dagen werkte terwijl zijn echtgenote verklaarde dat haar man altijd zes dagen per week werkte. Er is hier echter sprake van een misverstand te wijten aan het verkeerd begrepen hebben van de vraag en/of een ongelukkige vertaling van de tolk. Hoewel er volgens het verslag gevraagd zou zijn hoeveel dagen per week haar echtgenoot werkte in Bagdad, heeft zij deze vraag als volgt begrepen: *"Hoeveel dagen per week wordt er gewerkt in Bagdad/Irak?"*

Ook met betrekking tot de ligging van de slaapkamer van verzoeker in het huis van X is er sprake van een taalkundig misverstand. Wanneer het CGVS aan verzoeker de suggestieve vraag stelt of deze kamer op de eerste verdieping ligt, antwoordt deze hier

inderdaad bevestigend op, in de overtuiging dat de eerste verdieping de verdieping is die zich op het gelijkvloers bevindt. Het huis van X had immers geen verdiepingen. Verder benadrukt verzoeker dat alle andere verklaringen van beide echtgenoten met betrekking tot het huis wel perfect met elkaar overeenstemmen.

4.3.2. Verweerder repliceert dat verzoeker en diens echtgenote de bijstand hebben gevraagd en gekregen van een tolk die de X-taal machtig is. Noch tijdens de gehoren, noch op een ander moment werd melding gemaakt van enige vertaalproblemen.

4.3.3. De Raad stelt vast dat in het administratief dossier geen enkel gegeven voorhanden is dat verzoeker of diens echtgenote enig voorbehoud hebben aangetekend bij de vertolking of gewag gemaakt hebben van onduidelijkheden bij de vraagstelling. Voorts is de in het beroepschrift geboden verklaring voor de tegenstrijdigheid betreffende de ligging van de slaapkamer in strijd met de verklaringen die verzoekers echtgenote eerder aflegde. Verzoeker verklaart immers dat het huis geen verdiepingen had terwijl zijn echtgenote stelde zich niet meer te herinneren hoeveel verdiepingen het huis telde maar wel bevestigde dat er trappen op en af waren in het huis (gehoorverslag CGVS ten gronde van 22 november 2005, 7).

4.4.1. In een vierde onderdeel wijst verzoeker er op dat de door hem neergelegde foto van zijn vader met X Hoessein een duidelijk begin van bewijs is van zijn relaas. Dat hij geen andere bewijzen kan voorleggen met betrekking tot zijn vluchtrelaas is te wijten aan het feit dat hij verschillende keren van het ene moment op het andere is moeten vluchten voor zijn leven.

4.4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zelfs geen begin van bewijs omtrent zijn identiteit bijbrengt. Tevens is geen gegeven voorhanden dat de op de door verzoeker neergelegde foto afgebeelde persoon ook daadwerkelijk verzoekers vader is. Deze foto vormt derhalve geenszins een begin van bewijs van de door hem ingeroepen vervolging. Ten slotte wijst de Raad er op dat de bij het verzoekschrift neergelegde documenten algemene informatie bevatten die niet van aard is het gebrek aan geloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

4.5. Gelet op de vastgestelde vaagheden, inconsistenties en tegenstrijdigheden betreffende de kern van verzoekers relaas, is het middel ongegrond. In acht genomen wat voorafgaat kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in aanmerking worden genomen.

5.1. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift tot voortzetting de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Irak is tot op vandaag nog altijd een land in oorlog.

5.2.1. Verweerder stelt in zijn nota van 28 februari 2007 het volgende: *“Verweerder verwijst eveneens naar de algemene situatie van onveiligheid en instabiliteit in Irak, zoals blijkt uit de bijlage die verweerder bij deze nota voegt. Verweerder wijst er volledigheidshalve op dat het bij de beoordeling van de mogelijkheid van subsidiaire bescherming eveneens van belang is te beoordelen welke activiteiten verzoekers in het verleden gehad hebben, of zij voldoende geloofwaardig zijn en of zij al dan niet als burger beschouwd kunnen worden conform de definitie van subsidiaire bescherming. [...] Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. ”*

Als bijlage aan zijn nota voegt verweerder een CEDOCA-antwoorddocument van 26 januari 2007 toe waarin een antwoord wordt verstrekt op de volgende vraag: *“Wat is de actuele situatie in Irak gezien in het kader van art. 48/4 §2 c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet?”*

5.2.2. Ter terechtzitting tekent verweerder geen bezwaar aan tegen de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

5.3.1. Krachtens artikel 48/4, §1, van de wet van de voormelde 15 december 1980 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9 ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

Te dezen kan worden aangenomen dat verzoeker voor zijn aanvraag artikel 48/4, §2, c, van voormelde wet van 15 december 1980 inroept. Krachtens deze bepaling bestaat de *“ernstige schade”* uit *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

5.3.2.1. De wetgever heeft de begrippen *“internationaal of binnenlands gewapend conflict”* noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. Alsdan kan worden gesteund op de definitie van een intern gewapend conflict zoals zij terug te vinden is in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, geratificeerd door de wet van 16 april 1986 (R.v.St.,X, nr. 165.476, 1 december 2006).

5.3.2.2. Luidens artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 zijn interne conflicten *“alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.”*

De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op:

- de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten;
- de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte;
- de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend;
- beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

5.3.2.3. Uit publieke bronnen blijkt dat bepaalde delen van Irak momenteel in een situatie van absolute chaos verkeren. Aan de ene kant voeren verschillende groeperingen (zowel soennitische als X milities en X) een strijd om de macht teneinde de toekomstige structuur en identiteit van Irak te bepalen. Aan de andere kant trachten de nationale

veiligheidstroepen (ISF: *Iraqi Security Forces*) en de coalitietroepen (MNF: *Multi National Forces*) de opstandelingen uit te schakelen (CRS Report for Congress, *Iraq: Post-Saddam Governance and Security*, 6 december 2006, <http://www.fas.org/>).

Een aanslag op de al-Askari moskee, een X heiligdom met X, op 22 februari 2006 bracht een golf van sektarisch geweld teweeg. Terroristische groeperingen plannen dagelijks autobommen en (zelfmoord)aanslagen op strategische, drukke plaatsen zoals markten. Ontvoeringen, schietpartijen en moorden van burgers met een welbepaald profiel maken de regel uit. Dit alles leidt tot een hoog dodental en talloze burgerslachtoffers (ICRC, *Iraq: civilians continue to pay the highest price in the conflict*, 30 november 2006, <http://www.icrc.org/>).

Uit deze ononderbroken en georkestreerde militaire operaties op het terrein blijkt duidelijk dat de dissidente troepen een onmiskenbare hiërarchische structuur en organisatie vertonen en een duidelijk leiderschap hebben (zoals X aan het hoofd van de X milities, X ter vervanging van de overleden X aan het hoofd van X), met een strak omliggende ideologie (IAS Research Analysis: *Is Iraq in the grip of an "internal armed conflict" within the meaning of Article 15 of the Refugee Qualification Directive?*, <http://www.iasuk.org/>). Deze rebellen controleren ook telkens stadsgedeelten in verschillende grote steden (UNAMI, *Human Rights Report 1september - 31 oktober 2006*, <http://www.uniraq.org/>). Zij zijn geïnfiltreerd in verschillende politieke structuren (US Senate Armed Services Committee, *The Current Situation in Iraq: Testimony of Lieutenant General Michael D. Maples*, <http://www.armed-services.senate.gov/>) hetgeen impliceert dat zij in staat zouden zijn, indien zij dat wensten, om het materieel recht van het Protocol toe te passen.

5.3.2.4. De vereisten zijn vervuld om de situatie in Irak als een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) wet van 15 december 1980 te kwalificeren.

5.3. De hiervoor beschreven algemene situatie, bevestigd in het door verweerder bijgebrachte CEDOCA-antwoorddocument van 26 januari 2007, is bedreigend voor de bevolking van bepaalde regio's in Irak en is aldus voldoende om te kunnen besluiten tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (R.v.St., X, nr. 165.470, 1 december 2006).

5.4. Verzoeker beweert een Koerd te zijn afkomstig uit de conflictregio X. De situatie in X is volgens het aan de nota van de verwerende partij toegevoegd CEDOCA-antwoorddocument van 26 januari 2007 vergelijkbaar met deze in Bagdad. Dit antwoorddocument stelt nog het volgende: "[...] *In de laatste drie maanden worden voornamelijk de regio's van X, X en X geconfronteerd met het etno-sektarische geweld dat zich vanuit X aan het verspreiden is. [...] Het aantal bomaanslagen in X is sinds vorig jaar verdrievoudigd, en het aantal politieke moorden is gestegen.*".

Verweerder stelt verzoekers afkomst niet in vraag. Geen element uit het dossier laat toe om van dit standpunt af te wijken. De wettelijke voorwaarden om subsidiaire bescherming toe te kennen zijn vervuld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 15 juni 2007 door:

dhr. F. HOFFER, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. G. OOGHE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. OOGHE.

F. HOFFER.